

FARNÍ ZPRAVODAJ

6. neděle velikonoční

Český Krumlov 06. 05. 2018

19 / 2018

V každém ze tří let, které utváří aktuální nedělní liturgický roční cyklus, nám církev nabízí zvláštní evangelium jako průvodce k poznání skutků a slov Pána Ježíše. V prvním roce – cyklu A – čteme Matoušovo evangelium, ve druhém roce – cyklu B – vycházíme z Markova evangelia a ve třetím roce – cyklu C – pak z Evangelia podle Lukáše. Liturgické roční cykly jsou tři, ale evangelia čtyři! Liturgie vyřešila tento problém velmi citlivým způsobem: z Janova evangelia se nečte během nějakého zvlášť vyhrazeného cyklu, ale během všech tří liturgických ročních cyklů, a to v období významných svátků a nejdůležitějších liturgických období – tedy o Vánocích a Velikonocích. Když nestačí jenom připomenout události a fakta, ale je zapotřebí se do nich ponořit hlouběji, abychom mohli lépe pochopit mysterium spásy, pak se církev utíká právě k Janovi, evangelistu teologovi, který je právě pro svůj vznešený popis „shora“ představován symbolem orla. To je důvod, proč jsme o těchto nedělích po Velikonocích přerušili četbu Marka a nasloucháme úryvkům z Janova evangelia, případně také z jeho listů, jako je tomu dnes.

Jan je výsostným „očitým svědkem“ Ježíšova života; byl s ním od první hodiny (srov. Jan 1,35n); společně s Petrem a Jakubem, svým bratrem, ho doprovázel při proměnění a při utrpení v Getsemanech (srov. Mk 14,33) a patřil také k prvním svědkům jeho vzkříšení (srov. Jan 20,2nn). On sám se představuje v evangeliu jako „ten, který to viděl“ (Jan 19,35), častěji jako „učedník, kterého Ježíš miloval“ (srov. Jan 13,23; 19,26; 20,2). Jeho nejdůležitější svědectví nespočívá v popisu skutků a věcí, které Ježíš udělal, ale jeho lásky.

Při dnešní nedělní liturgii můžeme toto svědectví o Kristově lásce slyšet právě v podání jeho milovaného učedníka. Abychom však mohli bez zbytečného váhání jeho svědectví přijmout, musíme nejprve zodpovědět otázku, která vyvstává v podstatě pokaždé, když otvíráme Janovo evangelium. Jan nám dnes představil vznešenou promluvu o lásce, kterou pronesl Ježíš ve večeradle pouze několik hodin před svou smrtí. Je možné – ptáme se – že Ježíš skutečně řekl i tyto velmi prosté věci ještě během svého života učedníkům „nechápatého a tvrdého srdce“? Z komentáře zaznívajících k těmto slovům z dnešního druhého čtení si můžeme všimnout, že myšlenky evangelia a myšlenky, jež Jan uchovával a kázal svým církvím někdy okolo roku 100, jsou stejné. Jak to lze uvést do souladu s historicitou vyprávění?

Odpověď se nachází v oněch slovech, která samotný Jan vkládá do úst Ježíšovi ještě při poslední večeři: „*Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy... z mého vezme a vám to oznámí*“ (Jan 16,12–14); Duch jim připomene v mysli věci, o nichž Ježíš hovořil, a dá jim je do hloubky poznat (srov. Jan 14,26). Právě toto zjevení o Otcově a jeho lásce k lidem bylo jednou ze skutečností, kterou v danou chvíli učedníci ještě nebyli schopni snést. Tuto lásku však měl Ježíš skutečně na mysli, když společně s učedníky prožíval poslední večeři, a ona se nemohla jen tak zčistajasna někam vytratit z jeho slov a gest (např. při umývání nohou, ale především při ustanovení Eucharistie). Když pak později při psaní svého evangelia Jan vložil Ježíšovi do úst námi právě vyslechnutá slova, nepřihlí k nim nic „cizího“; jsou to opravdu Ježíšovy myšlenky, jež Duch Svätý připomíná a oživuje v evangelistově paměti; Ježíšova slova a skutky Duch osvěcuje a posiluje paměť a inteligenci evangelisty. Hovoří-li se o inspiraci biblických knih, má se většinou na mysli právě toto. Je faktem, že přijetí inspirace Písma předpokládá víru, ale ve víře je také garantována „historická“ pravda slov, která v Bibli čteme. Slova obsažená v evangeliu se dají plným právem nazvat „Pánova slova“, tedy slova Ježíšova.

Pokusme se nyní proniknout hlouběji do významu jeho slov. O čem vlastně čteme? – V obou úryvcích (2. čtení a evangelium) nacházíme popis *struktury tří rovin lásky*: lásku Otce ke svému Synovi, Ježíši Kristu; lásku Ježíše Krista k lidem; vzájemnou lásku mezi lidmi: „*Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás; milujte se navzájem.*“

Při různých jiných příležitostech jsme se již dostali k hovoru o jedné nebo druhé podobě těchto lásek (o lásce Boží, o Kristově lásce, o lásce k bližnímu); dnes bychom měli zachytit jejich vnitřní jednotu a zákon, jímž se řídí. Tento zákon se nazývá *agapé*. Vášnivá, přirozená, lidská láska, kterou řeckým slovem označujeme *eros*, je tímto zákonem také řízena: tak jako miluji já tebe, tak i ty miluj mě. („Miluj mě, jako já miluji tebe,“ zpívá hlavní představitelka Verdiho opery *La Traviata*). Takový druh vzájemné lásky je postaven v jistém smyslu na pravidlu *do, ut des* („dávám, abys dal“); jedná se spíše o očekávání než o darování. Evangelijní láska, označující se řeckým pojmem *agapé* nebo latinským *caritas*, porušuje onen začarovaný kruh, z něhož se tak snadno stane „egoismus ve dvou“. Základním pravidlem této lásky je výzva: Jako jsem já miloval tebe, tak i ty miluj svého bratra. Láska se v tomto případě nikde nezadrhává na očekávání, ale neustále koluje a s ní koluje také život; není to v žádném případě jenom výměna na oplátku, ale dar, který zůstává darem, pokud se předává, podobně jako voda, která zůstává živou, jen pokud proudí. Kdosi napsal, že milovat neznamena dívat se jeden na druhého, ale dívat se společně stejným směrem; a tento směr je stále stejný – je jím Bůh, ať už se díváme dozadu nebo dopředu.

Nicméně, tato láska nasměrovaná tak „dopředu“, tedy k tomu, koho máme milovat, nijak nevylučuje vzájemné obdarování a vděčnost, nijak nebrání tomu, abychom milovali toho, kým jsme milováni. Syn opětuje lásku svého Otce (a jak úchvatnou láskou!) a touží taktéž po naší lásce: „*Zůstaňte v mé lásce*“, žádá s velkou naléhavostí; a svatý Pavel zvolá: „*Kdo nemiluje Pána, buď proklet*“ (1 Kor 16,22). Musíme ovšem každopádně upozornit, že toto opětování lásky a vzájemná výměna se vyjadřují právě v darování přijaté lásky druhému.

Význam nového přikázání vyvěrá právě odsud a Jan ho staví na světlo s takovým důrazem a vytrvalostí, jako to nečiní s žádnou jinou rovinou lásky: „*Milujte se navzájem*“ nám říká Ježíš v evangeliu a „*milujme se navzájem*“ nám říká on sám ve druhém čtení. Jestliže bychom neudělali tento poslední krok – od nás k bratřím – pak by dlouhý řetěz lásky sestupující od Boha Otce zůstal viset jakoby ve vzduchoprázdnu. Láska by nám tak byla sice velmi blízko, ale nijak by se nás nedotkla; zůstali bychom mimo její proud, a tudíž mimo život a světlo, protože „*kdo nemiluje, zůstává ve smrti*“ (1 Jan 3,14). Svatý Pavel, který vyzpíval tu nejvyšší chválu na *agapé*, ukazuje to podstatné v ní právě jako darování, jež se vyjadřuje v odpuštění, pokoře, velkorysosti, službě, dobrotivosti, důvěře a podpoře: „*Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží* (1 Kor 13,4–7).

To, co nám Boží slovo až do tohoto okamžiku chtělo říct, je možno, zdá se, shrnout do jedné jediné věty: „Abychom byli milováni, měli bychom i my milovat“; abychom dostali lásku od Otce a Ježíše Krista, pak bychom ji měli dávat také bratřím. Cítíme, že takový závěr by byl poněkud „polovičatý“, příliš zjednodušený pro uchopení, ale také příliš obtížně uskutečnitelný; v jistém smyslu by byl příliš *pelagiánský* než skutečně křesťanský. (Pro to, aby člověk „mohl něco dělat,“ ho, jak se zdá, předchází dar a milost Boží).

Ve skutečnosti stojí pravý paradox křesťanství na doplnění této druhé zprávy o následující: „Abychom mohli milovat, tak musíme být milováni“. Jan – učedník, kterého Ježíš miloval – pochopil ze zkušenosti, že jenom ten, kdo je milován, je schopný milovat, a proto ve svém listu napsal: „*My milujeme Boha, protože on napřed miloval nás*“ (1 Jan 4,19). (Slovem „napřed“ se nemyslí jenom jedenkrát, někdy zpočátku, ale soustavně, poněvadž Bůh je neustále, v každé chvíli, tím, kdo miluje jako první a předchází svá stvoření).

Tento zákon je univerzální a stačí ho poněkud hlouběji prozkoumat, abychom zjistili, jak je pravdivý i na rovině lidské a psychologické; jenom ten, kdo zakusil alespoň zpočátku lásku, je schopen se jí otevřít a nemít strach milovat. Z toho důvodu také platí, že kdo trpěl v dětství nedostatkem lásky a citů, je často uzavřený, nedůvěřivý a k tomu víc než kdokoli jiný vystavený pokušení násilí. Pro věřícího je touto primární zkušeností lásky křest, v němž je jako dar vylita *agapé* (teologická ctnost lásky); tuto zkušenost však může dále „rozvíjet“ a přivádět k uvědomění pouze konkrétní láska bratří.

Zdá se, že samotný Ježíš přiřkl bratrské lásce za úkol, aby se stala účinným znamením Otcovy lásky: „*Aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žes je miloval, jako jsi miloval mne*“ (Jan 17,23). Hříšník, který se nachází daleko od Boha, pozná, že je tu Bůh, jenž ho hledá a odpouští, pouze tehdy, když se setká s bratrem, který ho ohledá, zajímá se o něho a odpouští mu ve jménu Božím. Chudý, nemocný nebo opuštěný starý člověk zjistí, že tu je Otec i pro něho, když uvidí bratra, který za ním přichází v Kristově jménu, rozděljuje se s ním o svůj chléb a bere na sebe trochu jeho samoty. Bůh nás učinil být vzájemně solidárními a odpovědnými; chce, aby ten, kdo zakusil Boží lásku, usiloval a hledal způsoby, jak tuto lásku přinést druhým, aby mohli prožít stejnou zkušenost, což se dá pouze jediným způsobem – milovat je a milovat je konkrétně: „*ne jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy*“ (1 Jan 3,18). Během těchto velikonočních nedělí si ve čtení ze *Skutků apoštolských* připomínáme zrod prvotní křesťanské obce, o které se píše, že měla „jedno srdce a jednu duši“ (např. 2. neděle velikonoční) a byla plná Ducha Svatého (dnešní 1. čtení). Křesťanská láska – *agapé* – míří právě k takovému historickému uskutečnění: k vytvoření společenství bratří a sester, v němž Boží láska podněcuje ke sdílení všeho, co člověku patří, včetně hmotných dober. Tím posledním modelem jakékoli *agapé*, ať osobní nebo společenské, je však Ježíš Kristus. Dostal všechno od Otce (srov. Mt 11,27), ale všechno, co dostal, daroval „pro život světa“, včetně svého těla. Eucharistie, kterou slavíme, je živou památkou této *agapé*; ostatně pojem *agapé* se pro křesťany stal velmi brzy výrazem pro označení právě eucharistického slavení ve společenství. Je to největší památkou a připomínkou *agapé*, kterou známe, protože, jak dnes zaznělo z úst samotného Krista: „*Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život.*“

Mše svatě v týdnu od 06. 05. 2018 do 13. 05. 2018 Český Krumlov:

Pondělí	(07. 05.) večer: za
Úterý	(08. 05.) večer: za
Středa	(09. 05.) večer: za Zoltana Malčického
Čtvrtek	(10. 05.) večer: za rodiče Kukulišovy, Šloufovy, syna, vnuky a d.v .o.
Pátek	(11. 05.) večer: za
Sobota	(12. 05.) večer: za Karla Hausdorfa, rodiče, rodiče Svobodovy a d. v. o.
Neděle	(13. 05.) večer: za

P ř e h l e d b o h o s l u ž e b

	<i>Pondělí</i> 07. 5.	<i>Úterý</i> 08. 5.	<i>Středa</i> 09. 5.	<i>Čtvrtek</i> 10. 5.	<i>Pátek</i> 11. 5.	<i>Sobota</i> 12. 5.	<i>Neděle</i> 13. 5.
Český Krumlov	17:00P	<u>9:30Ž</u>	17:00Ž	<u>18:00Ž</u>	18:00Ž		9:30Ž
Český Krumlov klášter						16:00Ž	
Větrní		<u>17:00ZK</u>		<u>17:00ZK</u>			8:00Ž
Přídolí							11:15VT
Věžovatá Pláně							11:15Ž
Kájov							8:00VT
Hořice na Šumavě							8:00JR

(časy označené tučně – mše svatá; časy označené kurzívou – bohoslužba slova)

6. neděle velikonoční

1. čtení: Sk 10, 25 – 48
2. čtení: 1 Jan 4, 7 – 10
Evangelium: Jan 15, 9 – 17

- V úterý 8. května je **památka Panny Marie, Prostřednice všech milostí**. **V Českém Krumlově bude v tento den mše svatá u sv. Víta v 9:30 hodin. Ve Větrní bude v 17:00 hodin bohoslužba slova.** Během měsíce května budou se konat **májové pobožnosti** v našich farnostech takto: **Český Krumlov** – vždy na konci mše svaté, **Větrní** – po bohoslužbě, **Přídolí** – půl hodiny před bohoslužbou, **Věžovatá Pláně** – půl hodiny před bohoslužbou, **Kájov** – po bohoslužbě, **Hořice na Šumavě** – půl hodiny před bohoslužbou.
- Ve čtvrtek 10. května je **slavnost Nanebevstoupení Páně**. V Českém Krumlově bude v tento den u sv. Víta **v 18:00 hodin mše svatá**. Ve Větrní bude v **17:00 hodin bohoslužba slova**. **Zároveň touto slavností začíná devítidenní příprava na slavnost Seslání Ducha Svatého.**

www.farnostck.bcb.cz
farniuradck@seznam.cz

www.fuvetrni.webnode.cz
farniuradck@seznam.cz

farnostkajov.bcb.cz
kostelkajov@seznam.cz
mariagojau@seznam.cz